

רשימת הנושאים

- הזירה הלשונית : השגיאה הגסה של אייל גולן
- מערכת הביטחון תמליץ להפסיק את ייצור ערכות המגן בשל הירידה באיומים
- להציל את הצבר
- תלמידים לקחו ניצולי שואה לים : "בכי קורע לב"
- לא הוצא להורג כי רוצה לתרום את אבריו
- לראשונה מפרוץ המלחמה : תינוק סורי נולד בישראל

קריקטורה יומית 14.11.13

קריקטורה יומית "ישראל היום" מאייר: שלמה כהן

קריקטורה יומית 13.11.13

קריקטורה יומית "הארץ" מאייר: ערן וולקובסקי

קריקטורה יומית 13.11.13

קריקטורה יומית "ישראל היום" מאייר: שלמה כהן

קריקטורה יומית 12.11.13

שלמה כהן • ישראל היום

בגט בגלגלים

קריקטורה יומית "ישראל היום" מאייר: שלמה כהן

הזירה הלשונית:

השגיאה הגסה של אייל גולן

גם מכובדי ארצנו מבלבלים בין זכר

לנקבה, ההבדל בין קָסדות לקְסדות ולשתי שקל
והעברית של אייל גולן לא גרועה כמו שחשבתם

רוביק רוזנטל | 8/11/2013

הביצה רעשה בשבועות האחרונים מפסילת שירו של
אייל גולן "מבעד לדמעה" מאחר שמופיעה בו התיבה
"ואת איננה", במסגרת השורה "ואת איננה, ואת
איננה, אין לי בשביל מה לקום מחר, כי את איננה, הו
את איננה".

אייל גולן

צילום: ליאור פינקסון

"את איננה" הוגדרה "שגיאה גסה בעברית". יועצים לשוניים החליפו מסרים, והשיר נפסל לשידור, או שלא. אבל כמעט שלא נשאלה שאלה פשוטה: האם באמת מדובר בשגיאה, שלא לומר "שגיאה גסה"? אין לו בשביל מה לקום מחר.

אייל גולן

צילום: ליאור פינקסון

המילים "איננו" או "איננה"
משמשות בשתי צורות.

האחת, כמילת שלילה ברצף משפט שבו יש נושא

ונשוא: "אני אינני ילד עוד", "יופייה אינו ידוע", "גבעה

24 אינה עונה". בכל אלה אכן חייבת להיות התאמה:

נתן זך לא יכתוב "יופייה אינך ידוע", ולסרט לא קראו

"גבעה 24 אינו עונה". שבתאי, המורה שלי למתמטיקה

שעלה מרוסיה נהג לומר "אתה אינו למד", וכשהתרגז

מאוד: "אתה אינו יודע שום כלום". המשפט הזה הפך

אצלנו למשפט פולחן.

אייל גולן

צילום: ליאור פינקסון

ואולם, המילה "איננו" במשפט כמו
"והילד איננו" היא נשוא המשפט, בסוג המשפט הקרוי
"משפט קיום", ולא חיבור בין נושא ונשוא. היא
מתארת מצב של היעדר, כמו בשיר של אייל גולן.
במונחים לשוניים היא הפכה, לפחות בלשון המדוברת,
למילה קפואה, בדומה ל"ישנו" שפירושו "נמצא" (אני
ישנו, אתה ישנו, הוא ישנו). כשהמספיד אומר מעל
הקבר "אתה איננו אתנו" הוא אומר פשוט: אתה נעדר.

אייל גולן

צילום: ליאור פינקסון

כשאייל גולן שר "את איננה" הוא אומר : את נעדרת,
והכול מבינים, עד שבא מישהו ופותח ספר דקדוק, או
את "ודייק" האימתני, וגם שם ספק אם ימצא כללים
ברורים בעניין. "את איננה" אולי איננו משפט מאוד
אלגנטי, אבל "שגיאה גסה"? סיבה לפסילת שיר?
בחיאת.

תשע קולות וחמש עשרה חברי כנסת

מה שמחזיר אותנו לדיון על הזכר
והנקבה במספרים, שאולי אינו מופיע

בשירים, אבל ההודעה שחזרנו לדיבור תקין בעניין
הכאוב הזה, שהוצגה במחקר במדור הקודם, מוקדמת
משהו. שני ציטוטין משני אנשים נכבדים וגם חכמים
מן השבוע האחרון מעידים על כך.

רביב דרוקר: "ראש העיר פלוני נבחר ברוב של שלוש
מאות ותשע קולות". רביב, המספר האחרון קובע:
שלוש מאות ותשעה, לא שלוש מאות ותשע.

רביב דרוקר
צילום: אריק סולטון

חברת הכנסת תמר זנדברג: "חמש
עשרה חברי כנסת". חמישה עשר, תמר. אלא אם כן
מירב מיכאלי העבירה הצעת חוק בעניין.

בשני המקרים, אגב, הטעות היא במספר הגבוה מעשר,
ונראה שכאן עיתונאים ופוליטיקאים ואולי כולנו
טועים יותר מאשר במספרי היסוד, מאחת עד עשר. זה
לא מצדיק, כמובן, אבל שווה בדיקה.

קסדות או קסדות

ועוד סיפור בעניין משטרת לשון. בתוכנית ג'יגה-בי"ת דיבר אחד המרואיינים על קסדות מסוג חדש המאפשרות לאופנוען לראות ולקבל מידע על הנעשה מאחוריו ומצדדיו. המרואיין אמר קְסָדוֹת, כפי שאומרים כולם, המנחה תיקן אותו: קְסָדוֹת, והתנצל: זה התקן. המרואיין התעצבן משהו ותיקן כמי שכפאו שד: "שיהיה קְסָדוֹת".

מה רע בקסדות? נכון שאומרים,
על פי התקן, מלכות וילדות וקרנות,
אבל הכלל הזה לא תמיד עובד בשדה הלשון החיה, כמו
במקרה הקסדות. במילון רב מילים, והדבר מצוין
לשבחו, נכתב שהצורה היא קסדות, אך "בלשון הדיבור
אומרים קסדות". לשון הדיבור מוליכה כאן מהלך
רחב: צורת הסמיכות משתלטת על צורת הרבים, כי
היא פשוטה יותר. לכן אנחנו אומרים אבקות ולא
אבקות, ערכות ולא ערכות, בטנות ולא בטנות. אין
סיבה להתנגד למהלך ההגיוני הזה, גם אין סיכוי
להתנגד לו, אפשר פשוט להכשיר אותו.

כדי להסיר ספק, אני נגד להכשיר את

"שתי שקל", את "אני יגיד לד" וגם את "אני לא מכיר"
של הראל מויאל; אבל קסדות? אבקות? לדקדוק העברי
לא יאונה כל רע אם הנוהג הלשוני יקבל כאן תו תקן.

במקרים האלה ראוי להחיל את עקרון "האשה

והכובע" של חיים בלנק: יהיו שני כובעים על הקולב,

קסדות וקסדות, עמלות ועמלות, וכל אחד ישלוף את

הכובע המתאים לו. כך נדבר בלי רגשי אשם, ושום תקן

לא ייפגע.

המאכער האיטלקי, לא מה שחשבתם

בשבוע שעבר ציטטתי את גידי וייץ, שהזכיר כי המילה האיטלקית המקבילה ל"מאכער" היא *raccomandato*. על פי ההיגיון הישראלי נכתב במדור כי הראקומנדאטו הוא 'ממליץ' (שהרי זה מה שעושה המאכער). בעניין זה מיהרו שתי יודעות איטלקית מלידה לתקן, והמדור מודה להן על כך.

מעיינה קוריןלדי כותבת: "המאכער האיטלקי נוטה להיות נסתר מן העין. ה- raccomandato הוא דווקא ה"מומלץ", זה שמאחוריו יש raccomandazione: מילולית "המלצה", בפועל המלצה חמה מאוד-מאוד, והמבין יבין, לדחוף את עניינו או את קידומו של מאן דהו. והמאכער עצמו, מי ישורנו".

לאה די-סגני כותבת דברים דומים
ומוסיפה: "raccomandato הוא
האיש שבא למכרז או לראיון עבודה

עם מכתב המלצה (raccomandazione) בכיס משר או
סגן שר או פוליטיקאי כוחני אחר, ומקבל את המשרה
אפילו אם איננו כשיר לכך. מי שנותן לו את ההמלצה
אינו מאכער אלא מין דמות אלוהית. המאכער הקטן
והבזוי נקרא פעם mani in maneggione, trafficone,
pasta, אבל ללא ספק באיטליה המודרנית מצאו לו כבר
כינויים אחרים."

חלוקת ערכות מגן בחיפה, באוגוסט האחרון.
צילום: רמי שלוש

מערכת הביטחון תמליץ להפסיק את ייצור ערכות המגן בשל הירידה באיומים

ההחלטה התקבלה בעקבות ההסכם לפירוק הנשק
הכימי בסוריה, שלהערכת המודיעין הפחית
משמעותית את הסיכויים למתקפה לא קונבנציונלית
על ישראל

עמוס הראל, גילי כהן 11.11.2013

חלוקת ערכות מגן בחיפה, באוגוסט האחרון.
צילום: רמי שלוש

מערכת הביטחון תמליץ בקרוב לקבינט להפסיק את
ייצור ערכות המגן וחלוקתן לאזרחים. ההמלצה
התגבשה לנוכח ההסכם על פירוק הנשק הכימי של
משטר אסד בסוריה, האיום העיקרי שהצריך חלוקת
ערכות בשנים האחרונות.

לפני כחמש שנים חודשה חלוקת ערכות המגן לציבור. עד כה הצטיידו רק כ-60% מהאזרחים בערכות והמשך הייצור הוקפא כמעט כליל, בשל מגבלות תקציב. עד מארס 2014 ניתן לחלק כמה עשרות אלפי ערכות שכבר יוצרו, ולשנת התקציב הבאה לא הוקצו כלל משאבים עבור ייצור ערכות נוספות. כדי לייצר ערכות עבור כל האזרחים שלא הצטיידו יידרשו כ-1.3 מיליארד שקל. עלות אחזקת משק הערכות נאמדת בכ-300 מיליון שקלים לשנה, משום שכדי לשמור על תקינות הערכות יש צורך להחליפן אחרי 25 שנה ובנוסף נדרשת החלפת ערכות בהתאם לשינויים בגילאי ילדים ובני נוער.

חלוקת ערכות
צילום: רמי שלוש

כיום מייצרים שני מפעלים ישראלים ערכות מגן, אולם קצב הייצור נמוך מאוד. בעבר ניסתה מערכת הביטחון, בתקופות של מתח ביטחוני, לבדוק אפשרות לרכש מסיבי של ערכות בחו"ל אך התברר שאין כלל מפעלים זרים שבהם עובדים פסי ייצור המתאימים לדרישות. בפועל, פרויקט ייצור הערכות בישראל כמעט שאינו פעיל זה יותר משנתיים.

חלוקת ערכות
צילום: רמי שלוש

כעת ימליץ שר הביטחון משה יעלון לקבינט לתת לגישה
זו תוקף רשמי. ערוץ 2 דיווח הערב (שני) כי יעלון
מסתמך על הערכות המודיעין, שלפיהן הסיכויים
למתקפה שבה ייעשה שימוש משמעותי בנשק כימי
כלפי ישראל פחתו מאוד.

חלוקת ערכות
צילום: רמי שלוש

איום הנשק הכימי מעיראק התפוגג
אחרי הפלת משטרו של סדאם חוסיין
בידי ארה"ב ב-2003 (ומאוחר יותר התברר כי הנשק
הכימי שממשל בוש טען שמוחזק בעיראק כלל אינו
ניתן לאיתור). חיסול הנשק הכימי בסוריה, בחודש
האחרון, מפחית בהדרגה גם את האיום הזה, שנחשב
תמיד לסיכון מרכזי עבור ישראל. בשלב זה לא
התגבשה המלצה בדבר איסוף הערכות שכבר חולקו,
ונראה שייעשה ניסיון להמשיך בייצור ערכות בקנה
מידה קטן עבור כוחות הביטחון וההצלה.

חלוקת ערכות
צילום : רמי שלוש

מקורות ביטחוניים בישראל אישרו בשיחה עם "הארץ" כי ההסדר בין הקהילה הבינלאומית למשטר אסד בדבר פירוק המאגרים העצומים של הנשק הכימי בסוריה מתקדם כמתוכנן. עם זאת, מתפתחת כעת מחלוקת בין הצדדים באשר לאופן שבו יוצא הנשק המפורק מגבולות המדינה.

חלוקת ערכות
צילום: רמי שלוש

בישראל לוקחים בחשבון אפשרות שהמשטר הסורי
ינסה להסתיר מאגרים קטנים של הנשק הכימי,
כאמצעי לחימה לעת מצוא נגד המורדים. תרחיש אחר
שנבחן נוגע להברחת נשק כימי לחיזבאללה בלבנון,
מהלך שישראל הגדירה בפומבי כ"קו אדום" מבחינתה.
עד היום לא נמצאו ראיות לניסיונות כאלה.

להציל את הצבר

איום קיומי : הסמל הישראלי

**בסכנת הכחדה • התוקף : כנימה אלימה מחו"ל •
קק"ל ומרכז וולקני בקרב בלימה כדי שהפרי הקוצני
והמתוק מבפנים לא ייעלם**

דן לביא פורסם ב : 12.11.2013

מתברר שהאיראנים הם לא האיום היחידי על ישראל.
שיח הצבר, שהפך לסמל לילידי הארץ, נמצא בסכנה :
כנימה אלימה המתפשטת בצפון מאיימת להכחיד
אותו.

סברס

צילום : GettyImages

קק"ל עם חוקרי מרכז וולקני (מנהל המחקר החקלאי)
בקרוב בלימה בכדי למנוע את התפשטותה של הכנימה
ולהציל את הסברס.

לאורך החודשיים האחרונים נצפו בעמק החולה גושים
של שיחי צבר נגועים בטפיל לבן, אשר גרם למותם.

סברס

צילום : GettyImages

אנשי קק"ל ומרכז וולקני זיהו את הפגע : מדובר בכנימת
מגן המכונה אַצְבֵּרִית, (*Dactylopius opuntiae*)
המוכרת כמין אלים ששימש להדברת שיחי צבר בדרום
אפריקה ובאוסטרליה. מדובר במין פולש המתפתח רק
על מיני צבר ותוקף אותו, ועל פי ההערכות היא כנראה
התבססה בארץ בשל ייבוא לא תקין של צמחים מחו"ל.

סברס

צילום : GettyImages

ד"ר דוד ברנד, ראש אגף הייעור בקק"ל האחראי
 לפרויקט הכחדת הכנימה, הסביר בשיחה עם "ישראל
 היום" כי "סביר שמישהו הביא בטעות את הכנימה הזו
 ארצה. הוא ראה קקטוס יפה בדרום אמריקה, ודי אם
 הביא עלה אחד כזה לארץ ושתל אותו וכך הכנימה,
 שקשה לראותה על הקקטוס, החלה לבלב על הצבר
 והתפשטה לה".

סברס

צילום : GettyImages

העוסקים בבחינת האַצְבֵּרית מציינים שמרגע שזוהתה
והוגדרה הכנימה האלימה, היה ברור שיש צורך
בפעולה מיידית למיגורה, שכן התפשטותה יכולה
לאיים על שיחי הצבר בכל הארץ. אין מדובר בפעולה
מובנת מאליה : הצבר אינו מין מוגן, הוא נמצא
בשטחים פתוחים ומכאן שהטיפול בו אינו מובן מאליו.

סברס

צילום : GettyImages

מומחי קק"ל ומרכז וולקני החלו לבצע תצפיות מעקב, שתכליתן לאמוד את היקפי הנגע, ובכלל זה לוודא כי אין התפשטות לאזורים נוספים. על פי ניסיון העבר, אין די בהדברה מקומית או עקירות של שיחי צבר, ויהיה צורך לשקול טיפול ארוך טווח על ידי הבאת אויבים טבעיים של הכנימה דוגמת זבוב הליאוקופיס, כדי לרסן את פעילותה ההרסנית.

סברס

צילום : GettyImages

"החוכמה - כמו בכל מאבק במין פולש - היא לעצור אותו בשלב ההתחלה", מסביר ד"ר ברנד. "אם הוא כבר מתפשט לאזורים נרחבים - קשה למדי לעצור אותו, ואז יהיה מדובר בתהליך שהטיפול בו עלול להגיע לכשלוש שנים ואף יותר".

למנוע את ההתפשטות

"הייתי רוצה להיות אופטימי ואנו פועלים במלוא הקצב, אבל מניסיון העבר היו לנו מעט מקרים שהצלחנו לעצור התפשטות בדקה ה-90. למרות זאת, כולי תקווה כי הפעם נעצור זאת", סיכם.

תופעות ההתחממות הגלובלית והגלובליזציה מובילות לכך שהנזקים הכספיים והאקולוגיים, שגורמים המינים הפולשניים ברחבי העולם, הם מכה אנושה לסביבה ולאדם ונאמדים במיליארדי דולרים.

הסמל של הישראלים :

"התאים למיתוס הקמת המדינה"

לא סתם הפך הצבר לסמל של ילידי הארץ הישראלים.
 "המראה של הצבר התאים לתדמית החספוס ולמודל
 של הישראלי עם הקמת המדינה - בשל הדוקרניות
 החיצונית למול הרוך הפנימי שבו - מה שהתאים לעניין
 המיתוס הנוצר", מספר עוז אלמוג, פרופסור בחוג
 ללימודי ארץ ישראל באוניברסיטת חיפה ומחבר הספר
 "הצבר - דיוקן".

צילום : GettyImages

הצבר הובא מאמריקה לספרד וממנה הגיע, כנראה במאה ה-15, גם למזרח התיכון. הצבר, בכינויו

העממי "סברס", הפך לכינוי לילידי הארץ : עוקצניים וחצופים כלפי חוץ, רגישים ומתוקים מבפנים.

"מובן שהיותו נפוץ, גדל פרא ושייך לעולם הילדות התאים לתקופה מוקדמת יותר בחיי ישראל, שבה ילדי הארץ שיחקו בחופשיות בחורשות, במטעים, בנחלים ובטרשים. עם הזמן הצמח קנה לו אחיזה בכלל זה בקרב קריקטוריסטים, צלמים, סופרים ומשוררים והתאים למיתולוגיה שהותוותה".

לדברי פרופ' אלמוג, "האיום על הצבר הוא משל לתהליך הגלובליזציה ; כל עוד ישראל היתה חברה לוקלית סגורה, פרובינציאלית באופייה, היא היתה מעין אי מוגן במרחב. ברגע שנפתחה החוצה לעולם יש לזה מחיר. לצד פלורליזם מקבילים גם כנימה קטלנית. אל מול איבוד דמות הצבר והתגבשות זהות חדשה מאבדים מהייחוד. טוב שכיום יש מקצוענים בחקלאות, ומרגע שיש תקלה – יש לנו, הצברים, יכולות משוכללות למדי לאתרה ולטפל בה".

כיתת המנהיגות.
צילום: יוגב עמרני

תלמידים לקחו

ניצולי שואה לים: "בכי קורע לב"

תלמידי מגמת המנהיגות 'יד גיורא' בהרצליה, גייסו כספים ביריד מכירות יד שנייה שארגנו, ומימנו אוטובוס מיוחד ויום טיול לחוף הים לניצולי שואה. זאת, בעקבות פגישה עם ניצולת שואה שסיפרה להם כי חלומה הגדול הוא לבקר בים פעם אחת נוספת לפני מותה

אור זילברמן פורסם: 11.11.13

כיתת המנהיגות.
צילום: יוגב עמרני

כשנודע לתלמידי כיתת המנהיגות בחטיבת הביניים "יד
גיורא" בהרצליה שיש ניצולי שואה שלא ביקרו בים
כמעט 40 שנה, הם החליטו להגשים את חלומם ופתחו
במבצע לגיוס הכספים והפקת החלום. בשבוע שעבר הם
הוציאו אוטובוס של ניצולי שואה ממעון הניצולים
בצור משה לחוף הים בהרצליה.

כיתת המנהיגות.
צילום: יוגב עמרני

בנו ואשתו של מחנך כיתת "מנהיגות המדעית" בחטיבת יד גיורא, עמית רומנו, מתנדבים פעם בשבוע במעון לניצולי השואה שבצור משה. בפעילות שנערכה לחוסים הסיעודיים של המעון, ושנושאה היה "חלומות", סיפרה אחת הניצולות המבוגרות שהיא חולמת לראות את הים לפחות עוד פעם אחת. שאר הניצולים הודו כי לא היו בים עשרות שנים.

כיתת המנהיגות.
צילום: יוגב עמרני

"שאלו 'מתי בפעם אחרונה היית
ביס' והתשובות נעו מ20- ועד 30
שנה, מישהי אמרה 40 שנה", סיפר
אלירן קרן, רכז המתנדבים במוסד,

"אחד הניצולים, המבוגר, לא ענה. שאלתי אותו: 'כמה
שנים?' והוא ענה 'אני חושב'. לבסוף הוא אמר לי
'עכשיו סיימתי לחשוב: זה היה לפני 59 שנה'."

משום שהמדינה אינה נוהגת לממן הסעה וליווי של
הניצולים מהמוסד בו הם חוסים, החליטו קרן ורומנו
לשתף פעולה על מנת שהניצולים יוכלו לבקר בים
לפחות עוד פעם אחת.

כיתת המנהיגות.
צילום: יוגב עמרני

הוצאת החוסים מהמוסד
התגלתה כמבצע מורכב.
הקושי הראשון, והחשוב

מכולם, היה הגורם האנושי, שאמור היה לדאוג לגיוס
התקציב הנדרש עבור מימון אוטובוס לנכים, כלומר
אוטובוס שאין בו כיסאות אלא מקומות לעיגון כיסאות
הגלגלים. רומנו החליט לגייס בתור הגורם האנושי את
תלמידיו, וכך ביום שהוקדש לנושא "מנהיגות מדעית"
הוא סיפר לתלמידים על היוזמה, ואלו נעתרו אליה
בשמחה וקיימו סיעור מוחות איך לסייע.

כיתת המנהיגות.
צילום: יוגב עמרני

עומר עמיעד, התלמיד שנבחר
לעמוד בראש מבצע המימון,

החליט לקיים יריד מכירות יד שנייה בבית הספר, דוכן
הגרלות ומכירת עוגות ושתייה מעשה ידי התלמידים.
שלושה צוותים הוקמו וכל צוות היה אחראי על תחום
אחר. "היו שם צעצועים, שתייה, עוגות, ספרים,
משחקי מחשב וקופסה", מונה עמיעד. "בסופו של דבר
עשינו שתי מכירות. אחת בבית הספר שלנו ואחת בבית
ספר סמוך לידנו (בית הספר ויצמן). באחד הירידים
הרווחנו 1,800 שקלים ובשני 1,300 שקלים".

הקשישים בביקור בים
צילום: גיל ארבל אליס מנדל

מגשימים חלום

רבים מהקונים ביריד לא הסתפקו בקנייה ממוצרי היריד והותירו תרומה עבור מטרותיו. הסכום שהרוויחו התלמידים שילש בסיכומו של דבר את סכום היעד (כאלף שקלים), ומימן את גיוסם של שני אוטובוסים, אשר הגיעו לאסוף את הניצולים מהמעון ביום שישי שעבר בבוקר. את היתרה בכיסוי עלויות הנסיעה תרם מכספו בכיר בחברת האוטובוסים.

הקשישים בביקור בים
צילום: גיל ארבל אליס מנדל

my net
המקומי שלי

"אני חושב שהמטרה הזאת מאוד חשובה, לעזור
לאנשים שעברו את כל הסבל הזה", אומר עמיעד,
שדווקא לא יכול היה להצטרף לנסיעה בשל הבחירות
למועצת התלמידים. "אני גם די שמח שנבחרתי
למנהיגות למרות שגיליתי שזה דבר קשה, להנהיג בזר
שלם. אני שמח שעזרתי לניצולי שואה להגשים את
החלומות שלהם".

הקשישים בביקור בים
צילום: גיל ארבל אליס מנדל

תלמידה נוספת שנעתרה ליוזמה של רומנו וקרן היא ענבל גרטל (12), חברת ועדת הפרסום של המבצע, אשר ביחד עם ילדה נוספת עברה מכיתה לכיתה כדי לתלות פוסטרים. על יום הנסיעה היא מספרת: "זה היה יום מאוד מרגש. הוא התחיל במעון של הניצולים. פגשנו אותם ודיברנו עם כמה מהם. מאוד העציב אותי שחלק מהניצולים לא הסכימו לצאת, כי הם פחדו. ניסינו לדבר איתם, אבל חלק מהם היו ממש משוכנעים שהם לא רוצים לצאת, בגלל שכל כך הרבה זמן הם היו סגורים במעון".

הקשישים בביקור בים
צילום: גיל ארבל אליס מנדל

קרון, רכז המתנדבים במוסד, מעיד
כי התרשם עמוקות מהאופן בו תקשרו
התלמידים עם הניצולים ושכנעו לבסוף חלק מהם
לעלות על האוטובוסים, ואף אמר כי הם עזרו להסיע
את הניצולים, כאילו היו אנשי צוות לכל דבר ועניין.
"התיישבנו ליד מישהי ודיברנו איתה", מספרת גרטל,
"נראה לי שקראו לה ורד. אחרי זה אלירן אמר לנו
שהיא האישה הכי זקנה במעון. שאלנו אותה כמה זמן
היא לא יצאה מהמעון, והיא אמרה שהיא כבר 40 שנה
לא ראתה את הים, ולא הפסיקה לומר כמה שאנחנו
חמודים".

צילום : גיל ארבל אליס מנדל

כשהגיעו לחוף הים בפולג,
הניחו התלמידים קרשים על החוף,
כדי שניתן יהיה להסיע על גביהם בקלות
את כיסאות הגלגלים ולערוך לניצולים סיור קרוב למים.
לאחר מכן התיישבו התלמידים והניצולים במסעדה על
חוף הים, שהארוחה בה מומנה בתרומת 'מעגל נשים
הרצליה'. "עזרנו לאנשים לשים דברים בצלחת כדי שלא
יצטרכו לקום ולשים בצלחת את הסלט שלהם", אומרת
גרטל. "כולם היו די בשוק שהם בים. הם סיימו לאכול
והיה מופע של כנרת שניגנה בהתנדבות, ואחד הניצולים
שר שיר בצרפתית ואנחנו שרנו כמה שירים בעברית
וראינו על פניהם שהם שמחים".

הקשישים בביקור בים
צילום: גיל ארבל אליס מנדל

גרטל אף נאמה בהמשך האירוע לניצולים, והיא מספרת על חוויה שריגשה אותה: "בדרך אל הים שתי ניצולות בכיסא גלגלים החזיקו לי את היד. אחת מהן אמרה לי 'כל הכבוד' וחיבקה לי את הראש ונישקה אותי והשנייה, פשוט החזיקה לי את היד במשך חמש דקות ומלמלה. נראה לי שהיא התפללה. זה היה ממש מרגש".

הקשישים בביקור בים
צילום : גיל ארבל אליס מנדל

גרטל אף נאמה בהמשך האירוע לניצולים, והיא מספרת על חוויה שריגשה אותה: "בדרך אל הים שתי ניצולות בכיסא גלגלים החזיקו לי את היד. אחת מהן אמרה לי 'כל הכבוד' וחיבקה לי את הראש ונישקה אותי והשנייה, פשוט החזיקה לי את היד במשך חמש דקות ומלמלה. נראה לי שהיא התפללה. זה היה ממש מרגש".

הקשישים בביקור בים
צילום: גיל ארבל אליס מנדל

קרון הוסיף על רגע מרגש נוסף: "ליוויתי את אחת
הניצולות שחלום הים התחיל ממנה, עם כיסא
הגלגלים, להצטלם. היא החלה לבכות בכי קורע לב.
שאלתי אותה, למה היא בוכה? והיא השיבה: 'אני
מתרגשת..מתרגשת..'. חיבקתי את גופה הרועד ולחשתי
לה שהכול בסדר. סביר להניח שזו התמונה האחרונה
שלה על רקע ים ושמיים".

רונלד פיליפס

צילום: AP

ארה"ב: לא הוצא להורג כי רוצה לתרום אבריו

רונלד פיליפס רצח בשנת 1993 את בתה בת השלוש של חברתו ונידון למוות בזריקת רעל. מושל אוהיו דחה את ההוצאה להורג ברגע האחרון כדי לבחון את בקשתו של האסיר לתרום את אבריו לאמו ואחותו החולות

סוכנויות הידיעות פורסם: 14.11.13

החזירו את זריקת הרעל למגירה ברגע האחרון: מושל אוהיו דחה אתמול (יום ד') בדקה ה-90 הוצאה להורג של נידון למוות כדי לבחון את בקשתו לתרום את אבריו לאמו החולה ולאחותו.

רונלד פיליפס

צילום: AP

רונלד פיליפס, בן 40, נידון למוות בגין אונס ורצח הילדה בת השלוש של חברתו בשנת 1993. מושל אוהיו הרפובליקני ג'ון קייסיק אמר שהפשע של פיליפס היה נתעב, אבל רצונו לתרום אברים ורקמות יכול להציל חיים. "אני מבין שזו טריטוריה לא מוכרת לאוהיו, אבל אם אפשר להציל חיים של מישהו אחר בגלל רצונו לתרום את אבריו אז אנחנו צריכים לגרום לזה לקרות".

רונלד פיליפס

צילום: AP

פיליפס נידון למוות בזריקת רעל

והמועד החדש של הוצאתו להורג נקבע ל-2 ביולי.

אמו חולה במחלת כליות ואחותו סובלת מבעיות בלבה,
ופיליפס אמר שהוא רוצה לתרום את האברים שלו
"לכמה שיותר אנשים שרק אפשר".

הנידון למוות הגיש שלשום בקשה לתרום את אבריו
אחרי שבקשת החנינה שלו נדחתה וכל אפשרויותיו
המשפטיות האחרות מוצו. הוא אמר כי לא מדובר
בטקטיקה לעיכוב ההוצאה להורג אלא בניסיון לעשות
טוב.

רונלד פיליפס

צילום: AP

דוברת בתי הסוהר באוהיו מסרה כי

פיליפס יושב לאגף הנידונים למוות וימתין שם עד לבחינת בקשתו לתרום את אבריו לקרובי משפחתו.

אין זו הפעם הראשונה שנידון למוות מבקש לתרום את אבריו, אולם בקשות מסוג זה נדירות מאוד. כך על פי ריצ'רד דיאטר, מנהל המרכז למידע על עונש מוות. "באופן כללי, בתי סוהר לא מתירים תרומות כאלה אף שאסירים יכולים לתרום את גופם למדע", אמר דיאטר לסוכנות הידיעות הצרפתית.

רונלד פיליפס

צילום: AP

בחודש אפריל פרסם ארגון זכויות
האדם "אמנסטי אינטרנשיונל" דו"ח

לפיו סין, איראן, עיראק, סעודיה וארצות הברית הן
חמש המדינות שבהן הוצאו להורג הכי הרבה בני אדם
בשנת 2012.

מהנתונים בדו"ח עלה כי ב-2012 הוצאו להורג בסין
יותר מ-1,000 בני אדם. במקום השני נמצאת איראן עם
314 הוצאות להורג ומיד אחריה עיראק עם 129
וסעודיה עם 79. ארה"ב דורגה במקום החמישי
ברשימה עם 43 הוצאות להורג.

לראשונה מפרוץ המלחמה: תינוק סורי נולד בישראל

מאת: עדי חשמונאי, מערכת וואלה! חדשות

יום ראשון, 3 בנובמבר 2013

צעירה סורית חשה כי לידתה מתקרבת, ובשל הסגר על כפרה לא פנתה לבית חולים מקומי, אלא הגיעה לגבול וביקשה את עזרת חיילי צה"ל - שמיד פינו אותה לצפת. "התייחסו אליי בכבוד"

הסיוע ההומניטרי עולה שלב: תינוק סורי ראשון נולד
הבוקר (ראשון) במרכז הרפואי זיו בצפת, זאת לאחר
שאמו של התינוק הועברה אמש על ידי צה"ל לבית
החולים בשעה שהחלה את תהליך הלידה. היולדת, בת
20, אשר זו לידתה הראשונה, ילדה בן בריא במשקל
3.200 קילוגרמים בלידה רגילה.

עד כה טופלו בישראל רק פצועים
שנפגעו במהלך מלחמת האזרחים
בסוריה, אולם זו הפעם הראשונה בה
מועברת יולדת סורית לטיפול בבית

חולים ישראלים. האם הצעירה סיפרה לצוות הרפואי כי
הכפר בו היא מתגוררת, באזור קוניטרה, נמצא תחת
סגר ואין גישה לבית חולים מקומי בקרבת מקום. "אין
מיילדות בכפר ולא היה מי שיילד אותי", הסבירה.
"אני אחות במקצועי וידעתי שפצועים סורים טופלו
בישראל, לכן כאשר הרגשתי שהלידה החלה, ביקשתי
שיביאו אותי במהירות בסמוך לגבול בתקווה כי הצבא
הישראלי יאפשר לי לקבל סיוע רפואי בלידה".

"חששתי מאוד להגיע לישראל"

תקוותה של הצעירה אכן התגשמה.
"לשמחתי, הצבא הישראלי שעבר

באזור ראה שאני סובלת מכאבים עזים, אסף אותי
והעביר אותי לבית חולים בישראל", תיארה. "חששתי
מאוד להגיע לישראל, אבל יותר חששתי לשלום התינוק
שלי במידה שהלידה תסתבך בבית. צוות המיילדות
והרופאים הישראלים התייחסו אליי בכבוד ורגישות
והלידה עברה בשלום".

היא התייחסה גם לעובדה שילדה במדינה עמה אין לארצה הסכם שלום. "ממש לא מרגיש לי כאילו אני במדינת אויב. כולם עוזרים לי ודואגים לי", אמרה. באשר לקושי הקיומי בסוריה, הוסיפה: "כבר זמן רב שאנו ניזונים בעיקר מאורז בכפר עקב הסגר. זו הפעם הראשונה לאחר זמן רב בה אני אוכלת בשר וירקות. אני מרגישה טוב והוקל לי, אני אוכלת ומתחזקת וגם התינוק החמוד שלי זוכה לטיפול נהדר. אני מודה לכולם על הטיפול המסור, הדאגה וההבנה".

מירה אלי, אחות אחראית חדר
לידה במרכז הרפואי זיו סיפרה

כי הלידה עברה בשלום. "היולדת הסורית הגיעה אלינו
עם ירידת מים ובמהלך לידה פעילה", שחזרה. "היא
קיבלה יחס חם ומחבק מכל צוות המיילדות, כפי שכל
יולדת זקוקה ואף יותר. קילחנו אותה ונתנו לה לאכול,
עודדנו אותה והדרכנו אותה לכל אורך הלידה. מדובר
בבחורה צעירה שלה זו הלידה הראשונה, אשר מטבע
הדברים ומצבה המיוחד הגיעה ללא בעלה, תומך או כל
מלווה אחר.

היא ממש יצרה קשר מיוחד עם המיילדות אשר שימשו לה משפחה תומכת במהלך הלידה. היא החזיקה להן את הידיים, הקשיבה להן וממש נסמכה בהן. בסיום הלידה הודתה לכולם וחיבקה את כולם באושר".

אלי הבהירה גם כי צוות חדר הלידה מעניק לכל יולדת הנכנסת אליו טיפול מסור ללא קשר למוצאה, דתה או השתייכותה.

"תפקידנו לדאוג שכל לידה תעבור בשלום ותיזכר על ידי היולדות כחווייה בלתי נשכחת", אמרה. "אני בטוחה, כי במקרה זה היולדת לא תשכח לעולם את לידתה הראשונה ולה ולילד יהיה סיפור שילווה אותם כל החיים. אם יוכלו לספרו".